

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **BRADLEC, spol. s r.o.**, IČO 08598088, sídlem Bradlecká Lhota č. p. 127, zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2020 č. j. PPR-14193-3/ČJ-2020-990450, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. srpna 2021 č. j. 30 A 74/2020 - 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Semily (dále jen „krajské ředitelství policie“), usnesením ze dne 6. března 2020 č. j. KRPL-113165-3/ČJ-2019-1811IZ podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavilo řízení o žádosti žalobkyně ze dne 16. prosince 2019 o povolení provozování střelnice k podnikatelským účelům na pozemcích p. č. 165/1, 165/2, 164/2 a st. p. č. 219 v k. ú. Bradlecká Lhota (dále též „střelnice Bradlecká Lhota“). Krajské ředitelství policie zastavilo řízení z toho důvodu, že žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatnou vadu žádosti spočívající v tom, že k žádosti nepřipojila platnou listinu prokazující oprávnění užívat nemovitosti jako střelnici dle § 52 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu

(zákon o zbraních), ve znění do 29. ledna 2021. Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti zamítl odvolání žalobkyně a usnesení krajského ředitelství policie potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který její žalobu rozsudkem označeným v návěti zamítl. Uvedl, že rozhodující právní otázkou bylo posouzení toho, zda rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu (dále jen „VSÚ“) ze dne 14. listopadu 1980 č. j. 101-24-424, jímž VSÚ povolil tehdejšímu vojenskému útvaru 8022 Jičín trvalý provoz (užívání) pěchotní střelnice v Jičíně – Bradlecké Lhotě, lze považovat za listinu prokazující splnění podmínky dle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Původně přitom byla střelnice Bradlecká Lhota střelnicí vojenskou a povinnosti provozovatele zavazovaly přímo příslušné velitele. Dále podle krajského soudu prodejem nemovitostí tvořící areál střelnice ze strany České republiky, resp. Ministerstva obrany soukromému subjektu (společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která je pronajala žalobkyni) odpadla zákonná výjimka stanovená § 1 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, dle níž se na střelnice provozované Ministerstvem obrany a ozbrojenými silami České republiky zákon o zbraních nevztahuje. Uvedené rozhodnutí VSÚ tak na právního nástupce původního vlastníka střelnice Bradlecká Lhota dle názoru krajského soudu nepřešlo. Krajské ředitelství policie tudíž postupovalo správně, pokud po žalobkyni požadovalo předložení podkladů vymezených v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, a to včetně listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, jelikož rozhodnutí VSÚ takovou listinou není. Krajský soud též konstatoval, že střelnice Bradlecká Lhota není vyňata z věcné působnosti obecného stavebního úřadu, kterým je Městský úřad Lomnice nad Popelkou, přičemž listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici by mohlo být právě pravomocné kolaudační rozhodnutí tohoto úřadu [§ 119 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Krajský soud uzavřel, že na daných závěrech nejsou způsobilé nic změnit ani další listiny předložené žalobkyní, ať už během správního nebo soudního řízení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že závěr správních orgánů a krajského soudu o tom, že nepředložila listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, není správný. Takovou listinou je podle stěžovatelky kolaudační rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424, které je bezvadným správním aktem vydaným příslušným stavebním úřadem v souladu s tehdy platným zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Zákonná úprava kolaudace podle dřívějšího a současného zákona je přitom dle stěžovatelky totožná. Z hlediska zákonných požadavků tedy nedošlo ke změně a kolaudační rozhodnutí splňuje nároky, které na ně klade zákonný odkaz v zákoně o zbraních. Bylo-li tak kolaudační rozhodnutí vydáno v souladu s tehdy platným stavebním zákonem a nebylo doposud zrušeno, má stěžovatelka za to, že splnila svou povinnost a předložila listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.

[4] Stěžovatelka poukázala rovněž na změnu zákona o zbraních zákonem č. 229/2016 Sb., který mj. upravil znění § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních do rozhodného znění, přičemž původně ustanovení ukládalo k žádosti o povolení

pokračování

k provozování střelnice připojit kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu, je-li potřebné podle zvláštního právního předpisu. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že se jedná o „formální úpravu textu upřesňující dosavadní ustanovení, neboť kolaudační rozhodnutí (resp. souhlas) nemusí být s ohledem na další postupy dle stavebního zákona ve všech případech zřizování střelnic vydáváno.“ Z toho dle stěžovatelky plyne, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit provozovateli k žádosti předložit i jiné podklady, z nichž by vyplývala možnost užívat nemovitost jako střelnici. Stavební zákon č. 50/1976 Sb. podle stěžovatelky nijak neomezoval platnost kolaudačních rozhodnutí na konkrétní uživatele, a proto nemá rozhodnutí krajského soudu oporu v zákoně. Stěžovatelka uzavřela, že samotný zákon č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu, předpokládal v § 17 provozování střelnic nevojenskými osobami.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 bylo vydáno pro útvar Československé lidové armády č. 8022 Jičín s tím, že osobou odpovědnou za provoz střelnice je velitel tohoto útvaru. Rozhodnutí podle žalovaného bylo vydáno za určitého právního stavu a na základě posouzení splnění podmínek provedení stavby vycházejících z příslušných předpisů účinných v době jeho vydání. Užívání střelnice tedy bylo dle rozhodnutí přípustné zejm. při dodržení povinností dle vojenských předpisů a dalších dokumentů, které nejsou součástí spisového materiálu a jsou spojeny s vojenským subjektem. Plnění takových povinností provozovatele střelnice by se po stěžovatelce dle názoru žalovaného obtížně vymáhalo. Dále žalovaný konstatoval, že nezastává restriktivní výklad § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, který by ztotožňoval listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici toliko s kolaudačním rozhodnutím. Stěžovatelka však jiný dokument než rozhodnutí VSÚ v daném kontextu nepředložila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ve znění do 29. ledna 2021, byl žadatel k žádosti o povolení k provozování střelnice povinen připojit *listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici*.

[8] V nyní projednávané věci je nesporné, že za tím účelem stěžovatelka předložila rozhodnutí VSÚ ze dne 14. listopadu 1980 č. j. 101-24-424, jímž VSÚ povolil tehdejšímu vojenskému útvaru 8022 Jičín trvalý provoz (užívání) pěchotní střelnice v Jičíně – Bradlecké Lhotě. Jediná kasační námitka stěžovatelky pak spočívá v tom, že dle jejího názoru má být uvedené rozhodnutí považováno za listinu ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.

[9] Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že společnost MULTIAGRO v. o. s. Slatina, jež stěžovatelce pronajímá nemovitosti, které mají sloužit k provozování střelnice Bradlecká Lhota, nabyta tyto nemovitosti koupí od Ministerstva obrany, tedy od subjektu, který dle § 1 odst. 3 písm. e) zákona o zbraních zřizuje a provozuje střelnice mimo působnost tohoto zákona. Z rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 a souvisejícího územního rozhodnutí ze dne 4. února 1975 a stavebního povolení ze dne 10. května 1976 je dále zřejmé, že střelnice Bradlecká Lhota byla zřízena a povolena k užívání jako pěchotní střelnice

pro výcvik vojáků Československé lidové armády. V minulosti se tedy jednalo o vojenské zařízení, nikoliv o střelnici určenou pro veřejnost.

[10] Uvedené má význam z toho důvodu, že se zbraněmi a střelivem bylo na střelnici Bradlecká Lhota vždy nakládáno dle vojenských postupů a předpisů, neboť všechny relevantní verze zákona o zbraních a střelivu ze své působnosti vylučují zbraně a střelivo užívané ozbrojenými silami [viz § 13 zákona č. 162/1949 Sb., účinného v době původního povolování střelnice, § 15 a § 42 zákona č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, § 2 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), a § 1 odst. 3 písm. a) současného zákona o zbraních]. Vojenskému určení střelnice odpovídá také to, že rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 povoluje užívat střelnici veliteli vojenského útvaru 8022 Jičín, kterého také určuje za provozovatele a ukládá mu za povinnost mj. užívat střelnici v souladu s interními normativními akty (vojenskými předpisy) Zákl 1-1 a Stav 1-1.

[11] Změnou vlastníka (a nájemce) a potenciálního provozovatele z Ministerstva obrany na soukromou obchodní korporaci tudíž došlo k přesunu střelnice a režimu na ní užívaných zbraní do zcela jiného právního rámce, který původní stavební dokumentace nezohledňuje (a ani jej zohledňovat nemůže). Nejvyšší správní soud je tudíž ve shodě s krajským soudem toho názoru, že vzhledem k zásadní změně poměrů nelze rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 považovat za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 zákona o zbraních. Navíc toto rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 podmiňovalo oprávnění velitele příslušného útvaru užívat pěchotní střelnici tím, že se tak bude dít „za podmínek projektové dokumentace přejímajícího zápisu a provozního řádu pěchotní střelnice č. j. 02616/79“. Ty však stěžovatelka spolu s rozhodnutím nepředložila, a nebylo tak možno ověřit, zda lze i nadále tyto podmínky plnit.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že jelikož se již nadále nejedná o stavbu důležitou pro obranu státu, u které by podle § 16 odst. 2 písm. a) stavebního zákona působnost stavebního úřadu vykonávalo Ministerstvo obrany, spadá střelnice Bradlecká Lhota do působnosti obecního stavebního úřadu, jímž je ve smyslu § 13 odst. 1 písm. d) stavebního zákona Městský úřad Lomnice nad Popelkou (dále též „městský úřad“). Z vyjádření městského úřadu ze dne 6. února 2020, jež je založeno ve správním spisu, přitom plyne, že území a stavby někdejší vojenské střelnice „nelze užívat k účelu: Komerční střelnice.“ Toto území totiž není (k tomuto účelu) užíváno více jak 20 let a stav objektů neodpovídá současným požadavkům na stavby ani podmínkám pro bezpečné užívání stavby. Podle městského úřadu je tedy k provozování střelnice nutné nové projednání v územním a stavebním řízení, jehož výsledkem musí být pravomocné kolaudační rozhodnutí. Toto vyjádření, z něhož vyšly správní orgány i krajský soud, dle názoru Nejvyššího správního soudu také podporuje závěr, že rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 k povolení provozování střelnice Bradlecká Lhota za změněných poměrů v současné době nepostačuje.

[13] S ohledem na uvedené je nepřipadná rovněž argumentace stěžovatelky, že zákonná úprava kolaudace je v současném stavebním zákonu stejná, jako byla ve stavebním zákonu č. 50/1976 Sb. Textace § 82 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. je sice v podstatě totožná s textací druhé věty § 122a odst. 4 stavebního zákona, neboť dle obou

pokračování

ustanovení se kolaudačním rozhodnutím *povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby*, nicméně určený účel střelnice Bradlecká Lhota doznal zásadních změn. Významný rozdíl v provozování pěchotní střelnice Ministerstvem obrany (armádou) za účelem výcviku vojáků a v provozování střelnice soukromou osobou k podnikatelským účelům spatřuje Nejvyšší správní soud zejm. v tom, že vojenského provozovatele střelnice zavazují také interní vojenské předpisy a případné rozkazy, kterým „civilní“ (nevojenský) subjekt nepodléhá. V nyní projednávané věci se to konkrétně projevuje tak, že rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424 určuje za provozovatele střelnice velitele konkrétního vojenského útvaru, který musí při provozu dbát vojenských předpisů Zákł 1-1 a Stav 1-1 a současně musí být splněny podmínky užívání pěchotní střelnice stanovené „v projektové dokumentaci přejímajícího zápisu a provozní řádu pěchotní střelnice č. j. 02616/79“.

[14] Relevantní není ani novelizace znění § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, na kterou stěžovatelka též odkazuje. Nejvyšší správní soud samozřejmě souhlasí s tím, že dle rozhodného znění daného ustanovení bylo možné prokázat oprávnění užívat nemovitost jako střelnici i jinou listinou než kolaudačním rozhodnutím. Stěžovatelka však žádnou takovou listinu nepředložila a veškerá její argumentace se vztahuje právě k historickému kolaudačnímu rozhodnutí VSÚ č. j. 101-24-424, pro něž platí to, co je uvedeno výše.

[15] V poslední řadě nemůže právní posouzení Nejvyššího správního soudu zvrátit ani to, že § 17 zákona č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu, předpokládal provoz střelnic také nevojenskými osobami. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že střelnice Bradlecká Lhota byla provozována vojenským útvarem, takže je existence případných dalších, nevojenských střelnic pro hodnocení této věci bez významu.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.

předseda senátu